

Vijfde zondag veertigdagentijd A

Ez. 37,12-14

Rom. 8,8-11

Joh. 11, 1-45

Geloven in het leven, midden in onze dood!

Na dit verhaal van een buitengewoon mirakel zal onze wetenschappelijk ingestelde geest, die eerst de objectieve feiten wil controleren en verifiëren, hier vooral uitzoeken wat er toen precies met Lazarus is gebeurd. Maar dit is helemaal niet wat de evangelist Johannes bedoelde. Johannes wilde integendeel onze aandacht richten op Jezus, en dan vooral op de Christus van alle tijden, die oog in oog staat met alles wat dood is... ook in ons, en die ons nu "Zijn echt leven" aanbiedt, opdat ook wij in Hem zouden geloven.

Wij ervaren ook vandaag ziekte in ons lichaam, zwakheid van onze wil, dood van de bezieling in ons hart. Soms worden wij er diep ongelukkig om, ja zelfs een stuk ongelovig. En de vragen die ons in die donkerste doodsmomenten over de lippen komen, hoorden wij bijna letterlijk klinken in dit verhaal: "Heer, als Gij hier waart geweest, ja, dan was ons dít ongeluk toch niet gebeurd!" "Heer, had Gij, die de ogen van de blinde hebt geopend, nu ook niet kunnen verhinderen dat wij deze miserie moesten meemaken!" En dan hebben wij wel eens de indruk dat de Heer, - die nochtans veel van ons houdt, zoals van Lazarus - lang wacht om ons te hulp te komen, blijkbaar tot de toestand door en door verrot is. Jezus komt wel degelijk tot ons, maar niet om ons uiterlijk te genezen, zoals een dokter. Jezus is Diegene die innerlijke genezing brengt voor de verminking van onze ziel en ons hart. Jezus kan de verlamming van onze hoop genezen, de kreupelheid van onze liefde, de blindheid van ons geloof, en de diepste verstarring, onze innerlijke dood, onze zondigheid.

Het gaat over ieder van ons, als Jezus vandaag zegt: "Laat ons naar Lazarus gaan!" en Hij trekt op naar elke mens die leeft met de dood in het hart, naar ieder die bedreigd wordt door de verstarring of de hopeloosheid in zijn ziel en door het sterven van zijn lichaam. Juist wanneer wij worden uitgedaagd door die ultieme bedreiging komt Hij naar ons toe, om ons Zijn leven aan te bieden. Martha spreekt eerst de vage hoop uit die bij elke mens leeft, nl. dat er later nog wel een andere wereld zal komen, waar alles anders en beter zal zijn, een soort verrijzenis, op de laatste dag, in een verre toekomst. "Neen" antwoordt Jezus "Ik ben nú de Verrijzenis en het Leven! Niet in een verre toekomst, maar nú, hier, vandaag breng Ik verandering, te midden van uw wanhoop, Ik breng leven, midden in uw dood". Laat ons duidelijk zijn: Het leven dat Jezus biedt - dat Johannes het "echte" leven noemt - is wel een leven van een heel andere soort, van een andere kwaliteit, die zoveel dieper is dan ons tastbare, zichtbare, uiterlijke leven. Het is het eeuwig goddelijk leven, de liefdesverbondenheid en vriendschap met Hem. "Wie de vriendschap met Mij en Mijn Vader beleeft, die "leeft echt", of hij nu fysisch leeft, dan wel al gestorven is."

Hier horen wij de kern van de christelijke boodschap over leven en dood. Oók als wij leven, kunnen wij eigenlijk dood zijn voor God: uiterlijk levende mensen, die van alles doen en presteren, maar zonder goddelijke diepte. Oók als wij gestorven zijn, kunnen wij eigenlijk écht leven, de geestelijke verbondenheid, de goddelijke vriendschap beleven met Christus, die sterker is dan de uiterlijke dood. "Wie luistert naar Mijn woord en het ook doet, hij HEEFT eeuwig leven, hij IS reeds uit de dood naar het leven overgegaan!" Het "eeuwig leven" betekent dus niet "een leven dat na de dood begint en dat dan

lang duurt", maar "de goddelijke diepte van de levende liefde nu al, hier, midden in onze beperkingen". "Geloofst gij dat?" vraagt de Heer vandaag aan ieder van ons, opdat wij het antwoord van Martha zouden herhalen: "Ja, Heer, ik ben tot het geloof gekomen dat Gij hier voor mij de levende God zijt, de liefde die nu in mij sterker is dan elke ziekte, verminking of dood."

En dan roept de verrezen Heer ieder van ons toe: "Doe die steen weg!". Want er kan inderdaad een zware steen op ons hart liggen. De steen misschien van een letsel, opgelopen in onze jeugd, dat wij nog altijd niet hebben verwerkt, of de steen van het blijvend verdriet omwille het verlies van iemand die ons dierbaar blijft, of de steen van een of andere mislukking in onze studie, in ons werk of in onze relaties, een mislukking die wij onszelf nog niet hebben vergeven, Zulke stenen kunnen gedurende jaren zwaar wegen op ons hart. "Doe die steen weg!" zegt de Heer.

En Hij zegt ook nog: "Maak die zwachtels los en laat hem gaan!" Want wij blijven wellicht nog met een of andere dodelijke zwachtel omwonden. De zwachtel misschien van een verslaving die ons telkens weer een roes bezorgt en ons doet vluchten voor onze verantwoordelijkheid, of de zwachtel van een blijvend wraakgevoel die ons verhindert tot verzoening te komen in onze familie, of de zwachtel van een hevige passie die eigenlijk ons edelmoedig engagement verstikt. "Maak hem los en laat hem gaan!" zegt de Heer En, getekend als wij zijn door de littekens van al onze doodservaringen, - met de steen op ons hart en met de zwachtels nog rond onze handen en voeten gebonden - komen wij uit onze haast hopeloze situatie naar Jezus toe en durven wij ons weer toevertrouwen aan Zijn liefdeskracht. Alleen Zijn liefdeskracht immers kan ons écht leven schenken. Alleen Zijn zichzelf-vergetende liefde maakt ons werkelijk vrij.

Dit verhaal gaat dus vooral over Jezus die vandaag wordt geconfronteerd met de dode Lazarus in ieder van ons. Het mirakel van Lazarus' bevrijding uit de dood gebeurt telkens opnieuw, iedere keer dat ons dode, liefdeloze hart op Zijn uitnodiging, weer tot leven en tot edelmoedige liefde komt.